

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **B. B.**, narozeného dne X,
státní příslušnost: Republika Uzbekistán,
trvale bytem X,
zastoupeného JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1,

proti
žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 2. 2026, čj. CPR-37016-2/ČJ-2025-930310-V217,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), uložila žalobci

správní vyhoštění rozhodnutím ze dne 12. 10. 2025, čj. KRPA-321461-11/ČJ-2025-000022-SV (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, tj. z důvodu, že na území ČR nebo na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „členské státy EU a smluvní státy“) pobýval bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, konkrétně v období **od 3. 9. 2025 do 12. 10. 2025**. Dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, stanovil správní orgán I. stupně na **1 rok**. Zároveň mu podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil dobu k vycestování z území členských států EU a smluvních států do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

2. O podaném odvolání žalobce rozhodla žalovaná v záhlaví specifikovaným napadeným rozhodnutím tak, že jej zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila podle § 90 odst. 5 správního řádu. Žalobce se nyní podanou žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro svoji nepřiměřenou přísnost. Porušuje totiž požadavky § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť správní orgány musejí posuzovat závažnost protiprávního jednání cizince. V žalobcově případě jde o historicky první porušení zákona v ČR, nad nímž vyjádřil adekvátní lítost a přislíbil vycestovat do domovského státu. Je zjevné, že k porušení zákona jej dohnala zoufalá osobní a finanční situace, pohnutky žalobce tak intenzitu protiprávnosti oslabují. Jeho jednání bylo natolik ojedinělým excesem z jinak řádného způsobu života, že je na něj možné působit mírnějšími prostředky, např. uložením povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců.
4. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

5. Žalovaná ve vyjádření k žalobě plně odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí, kde se k celé věci vyjádřila a uvedla důvody, pro které rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Má za to, že se podrobně a přezkoumatelně vypořádala s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Délka správního vyhoštění byla uložena v zákonném rozmezí, za daných okolností od něj nelze upustit. Jde o přiměřené opatření, napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem.
6. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

7. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl o věci bez ústního jednání, neboť žalobce se k výzvě soudu nevyjádřil a žalovaná jeho nařízení ve svém vyjádření výslovně nepožadovala.
8. Žaloba **není důvodná**.
9. Soud při posuzování věci vycházel z následující právní úpravy.

10. Podle § 50a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) [r]ozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá cizinci, který
- a) *neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území a má být předán podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009; totéž platí i pro cizince, který má být předán podle přímo použitelného předpisu Evropské unie, a kterému je umožněno dobrovolné vycestování,*
 - b) *je držitelem platného povolení k pobytu podle čl. 2 odst. 16 Schengenského hraničního kodexu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně; to neplatí, pokud by cizinec mohl při pobytu na území ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, nebo*
 - c) *je držitelem platného povolení k pobytu podle čl. 2 odst. 16 Schengenského hraničního kodexu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.*
11. Podle § 50a odst. 2 téhož zákona [r]ozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace policie vydá
- a) *cizinci staršímu 15 let, který nevyužil možnosti dobrovolného návratu podle zákona o azylu, jestliže*
 - 1. *bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno, protože cizinec neposkytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nebo*
 - 2. *nevycestoval po pravomocném ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany nebo po ukončení poskytování mezinárodní ochrany ve lhůtě uvedené ve výjezdním příkazu nebo ve lhůtě 30 dnů, nebyl-li cizinci výjezdní příkaz udělen,*
 - b) *cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, nebo*
 - c) *cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění.*
12. Podle § 50a odst. 5 věty druhé a třetí zákona o pobytu cizinců [z]ahájené řízení o správním vyhoštění je řízením o povinnosti opustit území, jsou-li zjištěny skutečnosti uvedené v odstavci 1 písm. c) nebo odstavci 2 písm. b). Policie o tomto cizinci vyrozumí bez zbytečného odkladu. Lhůta pro vydání rozhodnutí běží ode dne, kdy byl cizinec vyrozuměn.
13. Podle § 118 odst. 5 zákona o pobytu cizinců [p]ro účely správního vyhoštění se za přechodný pobyt na území považuje i neoprávněné zdržování se cizince na území, setrvávání na základě výjezdního příkazu nebo zdržování se cizince v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, setrvávání nebo strpění na území podle zvláštního zákona nebo pobyt do právní moci rozhodnutí ministerstva o udělení oprávnění k pobytu za účelem poskytnutí dočasné ochrany na území nebo soudu o žalobě ve věci dočasné ochrany. Nebude-li v takovém případě rozhodnuto o správním

vyhoštění, protože důsledkem tohoto rozhodnutí by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, policie postupuje podle § 50a odst. 5. Cizinec je povinen vycestovat v době stanovené v rozhodnutí o povinnosti opustit území nebo území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace.

14. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona o pobytu cizinců [p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
15. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců [r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
16. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců [p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
17. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl dne 12. 10. 2025 hlídkou Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových kontrol, pátrání a eskort ztotožněn při pobytové kontrole, kdy hlídka lustrací v dostupných evidencích zjistila, že nemá na území ČR platné žádné oprávnění k pobytu.
18. Řízení o správním vyhoštění bylo s žalobcem zahájeno téhož dne (čj. KRPA-321461-7/ČJ-2025-000022-SV) podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Ve stejný den správní orgán I. stupně žalobce vyslechl, o čemž pořídil protokol čj. KRPA-321461-9/ČJ-2025-000022-SV. Výslech proběhl za účasti tlumočníka z jazyka uzbeckého. Přítomnost právního zástupce žalobce nežádal, žádného v té době neměl.
19. Z tohoto výslechu vyplynulo, že žalobce je svobodný a bezdětný, celá jeho rodina žije v Uzbekistánu. Jeho zdravotní stav je dobrý, žádnou vážnou nemocí netrpí. V domovské zemi byl naposledy dne 4. 6. 2025, poté odcestoval letecky do Turecka a autobusem do Bulharska, kde měl sezónní vízum na 90 dnů. Z této země přicestoval dne 12. 8. 2025 do ČR. Pracoval na pláži, dostával málo peněz, jeden zprostředkovatel ho přesvědčil, aby odjel do ČR, že mu zařídí polské vízum. Zatím mu nic neplatil, žádné povolení k pobytu neobdržel. Ví, že bulharské vízum již není platné, je si vědom též své povinnosti mít zde platný cestovní doklad a platné povolení k pobytu, snažil se přes zprostředkovatele, zatím mu ale žádné nevyřídil. O azyl v minulosti nežádal. V ČR nemá příbuzné či rodinu, nežije tu osoba, vůči níž by měl vyživovací povinnost. Přebývá v Praze na Zbraslavi na ubytovně, adresu nezná, není nikde přihlášen k pobytu. V Uzbekistánu žije matka se starší sestrou (pozn. soudu: v protokolu je zjevně omylem uvedeno „dcerou“, žalobce však prohlásil, že žádné děti nemá), bydlí u nich a může se k nim vrátit. Nebezpečí ze strany orgánů domovské země mu

nehrozí. Vydělává si na stavbách brigádně jako pomocný dělník, peníze má akorát na ubytování a jídlo, na letenku je ale sežene, i když jinak prostředky k vycestování nemá. Není držitelem pracovního povolení. Stejně tak nemá v ČR žádný významnější majetek. Zdravotní pojištění si pro pobyt zde nesjednával. Žádné ekonomické, kulturní, společenské vazby nebo závazky či pohledávky v ČR nemá, chtěl zde získat pobyt, pracovat a vydělávat peníze. Jediná překážka bránící jeho vycestování je nedostatek finančních prostředků, pomůže mu matka. V domovské zemi mu nehrozí mučení, nelidské či ponižující zacházení ani zbavení osobní svobody. K dotazu správního orgánu, zda má ve vlasti zaručeno právo na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces, uvedl, že s tamní justicí nemá zkušenost. Závěrem uvedl, že nežádá vyrozumět velvyslanectví své země, nic dalšího k doplnění neměl, uvedl vše, dalších změn nežádal a protokol jako správný a úplný podepsal.

20. Téhož dne bylo žalobci umožněno seznámit se s obsahem spisu a vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí (čj. KRPA-321461-10/ČJ-2025-000022-SV). Žalobce se s obsahem spisu seznámil, doplnění nebo změn nežádal.
21. Dne 12. 10. 2025 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí čj. KRPA-321461-11/ČJ-2025-000022-SV, jímž uložil žalobci správní vyhoštění na dobu 1 roku, jelikož bylo prokázáno, že na území pobýval bez oprávnění k pobytu od 3. 9. 2025 (den po skončení platnosti bulharského víza typu C, vystaveného na 90 dní) do 12. 10. 2025 (zadržení hlídkou cizinecké policie). Dle správního orgánu I. stupně přijaté opatření nepředstavuje nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce, žije sám, je svobodný a bezdětný, není tu osoba, která by na něm byla finančně závislá, na území nepobývá žádný jeho rodinný příslušník. V Uzbekistánu má zázemí. Na ČR nemá žádné kulturní či sociální vazby. Nejsou proto dány důvody pro posouzení uloženého opatření jako nepřiměřeného ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Jeho návrat do země původu je možný. Správní vyhoštění nemá sankční povahu, neprokazuje se zavinění cizince. Je-li naplněna skutková podstata, nemá správní orgán jinou možnost než jej uložit. Doba správního vyhoštění byla stanovena při dolní hranici zákonné sazby. Doba pro vycestování byla stanovena s přihlédnutím k nutnosti vypořádat osobní záležitosti a opatřit si na vycestování potřebné prostředky.
22. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce dne 20. 10. 2025 blanketní odvolání, které dne 28. 10. 2025 k výzvě žalované doplnil tak, že byl zprostředkovatelem uvržen do bezvýchodné situace poté, co mu vypršelo pobytové oprávnění. V řízení spolupracoval, přislíbil vycestovat, má proto za to, že uložené opatření je nepřiměřeně přísné. S ohledem na krátkou dobu nelegálního pobytu a jeho dosavadní bezúhonnost by bylo namíste spíše uložit mu mírnější opatření podle § 50a zákona o pobytu cizinců, tedy opustit území členských států EU a smluvních států.
23. Žalovaná napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. V něm uvedla, že správní vyhoštění je zvláštní opatření na úseku migrace, kdy jeho uložením nebude do žalobcova práva na soukromý a rodinný život jakkoliv zasázeno. Určitý zásah nastane v ekonomické rovině, neboť do ČR přicestoval primárně za prací, nicméně jde o zákonem předpokládaný důsledek protiprávního jednání. Žalobce nikdy svůj pobyt nenahlásil u cizinecké policie, čímž porušil svou povinnost podle § 93 zákona o pobytu cizinců, neměl zde sjednáno zdravotní pojištění, nebyl zde ani nijak významně integrován. Byť v řízení před správním orgánem I. stupně opakovaně prohlásil, že vycestuje dobrovolně, dle aktuálních lustrací žalovaného je zřejmé, že žalobce dosud nevycestoval, čímž se jeho dřívější deklarace spolupráce ukázala jako účelová a nevěrohodná. Jeho jednání taktéž překračuje rámec prostého „překročení doby pobytu“ a naplňuje znaky

vědomého obcházení pobytového režimu. Rovněž nebyl dán důvod pro užití mírnějšího postupu podle § 50a zákona o pobytu cizinců, rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v této souvislosti řádně odůvodněno, žalobce nic konkrétního k zásahu do soukromého a rodinného života neuvedl, nebyl tak dán důvod k překvalifikaci řízení o správním vyhoštění na řízení o jeho povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Odpovědnost za platnost víza nese především cizinec sám, bez ohledu na soukromého zprostředkovatele. Žalovaná neshledala žádné pochybení správního orgánu I. stupně.

24. Na základě prokázaného skutkového stavu dospěl soud k níže popsaným právním závěrům.
25. Předně soud uvádí, že mezi stranami není sporné, že se žalobce v době od 3. 9. 2025 do 12. 10. 2025 výše vytýkaného protiprávního jednání podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců dopustil. Žalobce však namítl nepřiměřenou přísnost uloženého opatření. Odkazuje na nedodržení podmínek podle § 174a, uložené správní vyhoštění na 1 rok je neadekvátní a přiléhavější je podle něj opatření uložené povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců.
26. S takovým názorem se soud neztotožnil. Aplikace § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců nezávisí na správním uvážení rozhodujícího orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. Uložení správního vyhoštění přitom nijak nezávisí na posuzování otázky zavinění (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu - NSS - ze dne 27. 10. 2004, čj. 5 Azs 125/2004-54, č. 864/2006 Sb. NSS, či ze dne 14. 7. 2005, čj. 5 Azs 94/2005-52, č. 1164/2007 Sb. NSS). Podstatné v této věci tak je, že byly dány podmínky pro jeho uložení, neboť žalobce pobýval na území ČR ve výše specifikované době nelegálně, uvedené skutečnosti byly nezpochybnitelně prokázány a doloženy, a proto správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce.
27. Pokud žalobce namítal, že mu mělo být uloženo mírnější opatření v podobě povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců, není soudu zřejmé, o co své tvrzení opírá. Jak plyne z citace dotčeného ustanovení (viz bod 10. a 11. výše) podmínky tohoto postupu splněny nebyly. Odstavec 1 na žalobce vůbec nedopadá, neboť žalobce neměl být předán podle mezinárodní smlouvy nebo přímo použitelného předpisu Evropské unie, a ani není držitelem platného oprávnění k pobytu podle Schengenského hraničního kodexu. Rovněž tak žalobce dle svých vlastních slov nikdy nežádal o mezinárodní ochranu, a tudíž se nikdy nenacházel v jeho režimu (§ 50a odst. 2 písm. a)], ani v jeho případě nenastala situace, kdy by nebyly dány podmínky vůbec řízení o správním vyhoštění zahájit (§ 50a odst. 2 písm. c)]. Ustanovení § 50a odst. 5 umožňuje již zahájené řízení o správním vyhoštění změnit na řízení o povinnosti opustit území v případě žalobce v zásadě jen tehdy, nastanou-li podmínky předpokládané odst. 2 písm. b) téhož ustanovení. K tomu, aby bylo možné uložit toto opatření, je však třeba, aby v průběhu řízení o správním vyhoštění byly zjištěny důvody pro neuložení správního vyhoštění anebo by důsledkem potenciálního správního vyhoštění byl nepřiměřený (tedy nikoliv jakýkoliv prostý) zásah do rodinného a soukromého života cizince. Takové důvody však v případě žalobce jednoznačně shledány nebyly a správní orgány tyto závěry přezkoumatelné a srozumitelně odůvodnily. Žalobce sám nikdy netvrdil, že by jeho vycestování jakkoliv zasáhlo jeho život jak po soukromé, tak rodinné stránce, natož nepřiměřeně. Byť bylo jeho přáním v ČR získat povolení k pobytu, pracovat a vydělat si peníze, žalobce k tomu nevyvinul žádnou legální snahu a z doposud zjištěného skutkového stavu vyplynulo, že do ČR přicestoval za prací, ač věděl, že mu brzy skončí platnost dosavadního bulharského víza a žádné jiné povolení k pobytu a pracovní povolení

vyřízené neměl. Na to nemůže mít vliv ani tvrzení o tom, že se spolehl na zařízení víza cizí soukromou osobou, u které znal pouze její jméno. Význam a účel ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců ovšem nespočívá v tom, aby zmírňovalo důsledky protiprávního jednání cizinců, kteří porušují pobytové předpisy vědomě, a kteří ani nemají na území jakékoliv bližší vazby. Tento „požadavek“ žalobce je tak zcela irrelevantní a námitka nedůvodná.

28. Jde-li o vypořádání otázky nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, soud opět poukazuje na smysl dané právní úpravy, zejména § 174a a 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Jelikož se okolnosti příběhů a důvodů k migraci jednotlivých cizinců nacházejících se na území ČR velmi liší, je namístě, aby byly co nejvíc zohledněny individuální okolnosti každého jednotlivého případu. Správní orgán je tak povinen projít alespoň seznam kritérií uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců a posoudit jejich relevantnost pro závěr o přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života cizince. Pokud však dosavadní skutková zjištění ani tvrzení cizince neposkytují žádné specifické indicie k pochybnostem o přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do života cizince, není nezbytné, aby se správní orgán ke každému z těchto kritérií obsáhle vyjadřoval. To ostatně vyplývá též z konstantní rozhodovací praxe NSS, např. z rozsudku ze dne 26. 2. 2014, čj. 8 As 109/2013-34, který své závěry shrnul do právní věty „[u]stanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o správním vyhoštění cizince. Správní orgán však nemusí v rozhodnutí výslovně vyjmenovat všech 11 tam uvedených kritérií a předjímat u některých případný dopad na rozhodnutí. Pokud například věk cizince nedává jakýkoli důvod považovat správní rozhodnutí z tohoto důvodu za specifické a takový důvod neplyne ani z průběhu řízení, není správní rozhodnutí nezákonné jenom proto, že správní orgán výslovně neuvedl, že ke kritériu věku nebylo zjištěno nic rozhodného. Obdobně je tomu u kritéria zdravotního stavu cizince.“
29. V daném případě správní orgány přihlédly ke všem kritériím a prakticky dospěly k závěru, že ani věk ani zdravotní stav žalobce nijak nezpůsobuje pochybnosti o nepřiměřenosti jeho nuceného návratu do vlasti, a to i s ohledem na absenci jakýchkoliv jeho vazeb (kulturních, ekonomických, společenských atd.) či absenci přítomnosti rodinných příslušníků nebo osob, které by byly na něm z nějakých důvodů v ČR závislé. Naopak, zjistily, že všechny vazby má žalobce ve vlasti, přičemž od doby jeho vycestování z vlasti neuplynula taková doba a ani nebylo jinak zjištěno, že by byly tyto vazby zpřetrhány a žalobce by byl v případě svého návratu uvržen do situace, kde by se neměl kam vrátit. Sám dokonce tvrdil, že mu vlasti nic nehrozí, bydlení má zajištěno u matky, kam se může vrátit a vrátí se dobrovolně. Jde o osobu dospělou, svéprávnou, v produktivním věku. Zásah, spočívající v jeho nuceném návratu a zákazu pobytu pod dobu 1 roku, tak jeho život nepřiměřeně nezasáhne, byť jej omezí ve volném pohybu dle jeho vůle. To však je již projevem suverenity každého státu, který je plně oprávněn na základě svých právních předpisů rozhodovat o tom, koho na své území pustí a umožní mu tam oprávněný pobyt, a koho nikoliv (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14. 1. 2016, čj. 7 Azs 313/2015-35).
30. Z obsahu tvrzení žalobce v průběhu správního řízení tedy nevyplynuly žádné skutečnosti, které by v jeho případě vylučovaly uložení správního vyhoštění (typicky důvody týkající se soukromých či rodinných vazeb v ČR). K jinému postupu nebyly dány podmínky. Správní orgány se přitom přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života zabývaly dostatečně (správní orgán I. stupně na str. 4 a 5 svého rozhodnutí, žalovaná, včetně možnosti překvalifikace řízení podle § 50a zákona o pobytu cizinců, rovněž na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí). Soud se proto s námitkou, že v jeho případě je dán předpoklad pro uložení

mírnějšího opatření než správního vyhoštění, ani s námitkou nepřiměřené přísnosti z důvodu porušení § 174a zákona o pobytu cizinců neztotožnil.

31. Dále žalobce uvedl, že nad svým jednáním vyjádřil lítost a přislíbil do domovského státu vycestovat. K porušení zákona jej dohnala zoufalá osobní a finanční situace, tyto pohnutky poté oslabují intenzitu protiprávnosti.
32. Tvzení o zoufalé a osobní situaci žalobce, byť ji vlastně nikdy blíže nepopsal, a zůstal pouze u obecných a ničím nepodložených tvrzení, jsou sice lidsky pochopitelná, na uložení správního vyhoštění však z hlediska zákona o pobytu cizinců, a to ani z hlediska kritérií § 174a, nemají vůbec žádný vliv. K tomu lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 4. 4. 2019, čj. 1 Azs 45/2019-28, podle kterého „[z]ákon o pobytu cizinců v souvislosti s dobou zákazu vstupu na území vůbec nepracuje s pojmy polehčujících a přitěžujících okolností. Správní orgán prvního stupně pak ve svém rozhodnutí má poukázat na skutkové okolnosti případu [...], pro které uložil délku zákazu vstupu na území v polovině zákonné sazby.“
33. Takové okolnosti lze do jisté míry zohlednit při stanovení délky zákazu pobytu na území. Zákon o pobytu cizinců v § 119 odst. 1 písm. b) vymezuje délku možného vyhoštění až na 5 let. V případě žalobce bylo stanoveno na dobu 1 roku, tedy při dolní hranici zákonem vymezeného rozmezí, přičemž jde o výsledek správního uvážení, které soud přezkoumává pouze do té míry, zda zjevně není excesivní, anebo zda nevybočuje z ustálené rozhodovací praxe. Takové skutečnosti soud nezjistil a žalobce je ani netvrdil. Při ukládání správního vyhoštění přitom správní orgány přihlíděly jak ke skutečnosti, že žalobce s nimi po celou dobu spolupracoval, prohlásil, že vycestuje dobrovolně, jakmile sežene potřebné finance na letenku a jednalo se o první pochybení žalobce na území ČR. „*Samotnou spolupráci v dalším průběhu řízení nelze považovat za něco mimořádného a zohledňovat ji ve prospěch stěžovatele.*“ (viz rozsudek NSS, čj. 1 Azs 45/2019-28, již citovaný výše v bodě 32.). Nemohly však na druhé straně ani odhlédnout od skutečnosti, že neoprávněný pobyt žalobce na území trval více než 1 měsíc, nadto soud dodává, že pokud by žalobce nebyl odhalen náhodnou pobytovou kontrolou, je zřejmé, že by na území ČR nadále setrval neoprávněně a pokračoval by tak v porušování předpisů. Lze také zdůraznit, že žalobce, ač přislíbil své dobrovolné vycestování, dle žalované tak dosud neučinil. Lze tak mít jisté pochybnosti o skutečné lítosti žalobce nad jeho protiprávním jednáním, jak ostatně zmínila i žalovaná v napadeném rozhodnutí na str. 4.
34. Soud se neztotožnil ani s obecně namítnutou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. K tomu, aby mohlo být rozhodnutí správního orgánu shledáno nepřezkoumatelným, muselo by trpět takovými vadami, že by z jeho odůvodnění nebylo zřejmé, z jakých skutečností a podkladů vycházel, jak je hodnotil a jaké závěry z nich dovodil. K tomu lze též odkázat na notoricky známou judikaturu NSS k této problematice, např. rozsudek ze dne 24. 6. 2010, čj. 9 As 66/2009-46, podle kterého „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši (§ 68 odst. 3 správního řádu z roku 2004).“ Výše popsané závěry a důvody správních orgánů v jejich rozhodnutích však lze považovat za zcela přezkoumatelné a dostatečné; vyplývá z nich, které skutečnosti správní orgány hodnotily a jaké závěry z takového hodnocení dovodily. Soud se se závěry správních orgánů plně ztotožnil. Správní orgány při svém rozhodování vyšly ze skutečností, které se podařilo

zjistit na základě vlastní výpovědi žalobce v rámci jeho výslechu, a dále na základě skutečností zjištěných z příslušných evidencí a cizineckých databází. Žalovaná přitom dostatečně a přezkoumatelně reagovala na všechny vznesené odvolací námitky.

35. Soud uzavírá, že rozhodnutí o vyhoštění potvrzené napadeným rozhodnutím bylo vydáno v souladu se zákonem a přezkoumatelným způsobem odůvodněno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

V. Závěr a náklady řízení

36. Soud v daném případě neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí žalované, ani jejího postupu, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
37. Výroky o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Úspěšná byla žalovaná, žádné náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti jí však nevznikly, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 17. března 2026

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně